

ความเจ็บของการอำลา WILKINSON

โชคชะตาของผมช่างแปลกประหลาดนัก

อยู่ตัวคนเดียวเสมอ

นั่งอยู่ท่ามกลางผู้หญิงมากมาย

ไม่เคยอยู่ตรงกลาง

เป็นเพียงแขก

พูดตามตรง บทบาทนั้นไม่เคยทำให้ผมอึดอัด

มีอีกสิ่งหนึ่งที่ดึงดูดความสนใจของผมได้เสมอ

สิ่งที่ผู้หญิงเอาไปโดยไม่ต้องขอ

ไม่ใช่เงิน

นั่นเป็นส่วนที่น่าสนใจน้อยที่สุดมาตลอด

พวกเธอเอาความสนใจไป

ความอยากรู้

ความคิด

เศษเสี้ยวของเวลา

พลังงานทางความคิดของคุณไปทั้งหมด

และส่วนใหญ่ พวกเธอทำโดยไม่รู้ตัวด้วยซ้ำ

กฎข้อแรกยังคงเหมือนเดิมเสมอ

ทำให้พวกเธอยิ้ม

แต่ไม่ใช่ทำตัวเป็นตัวตลก

เพราะอารมณ์ขึ้นกับความโง่เขลานั้นต่างกันมาก

อย่างแรกเปิดบทสนทนา

อย่างที่สองปิดมัน

มิฉะนั้น แม้แต่ข้อความที่หรรษาที่สุดก็จะกลายเป็นแค่ข้อความพลาสติกที่สุดในที่สุด

ตอนนั้นเองที่ผมเริ่มอธิบายทฤษฎีมานุษยวิทยาส่วนตัวของผมว่าด้วยเหล็กกล้า

ผมหวังว่าจะฟังดูน่าเชื่อถือ

ไม่จำเป็นต้องมีคนเชื่อ

ผมจินตนาการถึงเช้าวันหนึ่งในอดีตอันไกลโพ้น

ชายคนหนึ่งออกจากถ้ำไปตามนัดหมายโรแมนติก

แต่คู่ของเขาไม่มีความตั้งใจจะปล่อยให้เขาไป

เธอตามเขาไปในป่า

เธออยากรู้ว่าเขาจะไปไหน

ไปกับใคร

และไปทำไม

ในสมัยนั้นทุกคนเป็นอิสระ และนักสังคมวิทยายังไม่ได้ประดิษฐ์คำว่า การสำส่อนขึ้นมา

ถึงจุดหนึ่ง เขาโกรธจัด

เขาหยิบก้อนหินขึ้นมาและขว้างไปทางผู้หญิงเพื่อไล่เธอไป

ก้อนหินกระแทกหินผา

ประกายไฟ

แล้วอีกประกายหนึ่ง

แล้วก็ควัน

ลมทำส่วนที่เหลือ

และไฟก็ถือกำเนิดขึ้น

นัดหมายโรแมนติกจบลงทันที

สิ่งที่เกิดขึ้นสำคัญเกินไป

มันยังไม่ได้ถูกบรรยายไว้ในคู่มือใด

แม้แต่ในคู่มือของ Amazon

มันต้องถูกสังเกต

ถูกทำความเข้าใจ

ถูกใช้งาน

ผู้หญิงที่โตะฟังอย่างเจียบงัน

ไม่มีใครกิน

บริการต้องยกชุปกลับเข้าครัวไปอุ่นเป็นครั้งที่สอง

แล้วสิ่งที่น่าประหลาดยิ่งกว่าก็เกิดขึ้น

คุกกี้หลายคุกกี้ที่นั่งโตะใกล้ ๆ ขยับเก้าอี้เข้ามาใกล้เรา

มันเหมือนการแสดงละครเวที

แต่ผมเพียงอยากทำให้พวกเธอยิ้มเท่านั้น

นั่นคือช่วงเวลาที่ผมเลิกเป็นคนน่าเชื่อถือ

และกลายเป็นคนที่ถูกเชื่อ

ผมกำลังเล่าเรื่องที่ไม่เคยมีใครเขียน

เรื่องราวที่เป็นไปได้ของบรรพบุรุษของเรา

ผมหยุด

ผมมองไปที่ Maggy

“ให้ผมเล่าต่อไหมครับ?”

เธอไม่ลังเลแม้แต่วินาทีเดียว

“เล่าสิ ไอ้ลูกหมาสุดเลิศจ๋า”

แล้วเราทุกคนก็ระเบิดเสียงหัวเราะ

จากนั้นผมก็เล่าต่อ

ด้วยไฟ ผู้หญิงเริ่มเข้าใจว่าการค้นพบนี้ใช้กับอาหารได้

ความร้อนเปลี่ยนรสชาติ

มันแปรเปลี่ยนธรรมชาติเอง

โดยไม่มีใครรู้ตัว อายุขัยของมนุษย์ที่แทบไม่ถึงยี่สิบปี ค่อย ๆ ขยับไปสู่สี่สิบ

ไฟทำให้มันเพิ่มเป็นสองเท่า

การปนเปื้อนของแบคทีเรียลดลง

การติดเชื้อถอยร่น

ร่างกายมนุษย์ได้เวลาเพิ่ม

แล้วในป้ายธรรมดาวันหนึ่งหน้าถ้า ผู้หญิงคนเดิมก็หยิบก้อนหินขึ้นมาหลายก้อน

เธอพิจารณาไขมันอย่างใกล้ชิด

เคาะมันเข้าหากัน

ศึกษามัน

ไม่มีเตาถลุง

ไม่มีโรงงานเหล็ก

ไม่มีวิศวกร

เธอเริ่มต้นการเดินทางอันยาวไกลที่ในที่สุดจะนำไปสู่โลหะ

และต่อมา สู่เหล็กกล้า

ด้วยเหตุนี้ ถ้าไม่มีผู้หญิง วันนี้ผมก็คงไม่ได้อยู่ที่นี้

ผมคงไม่ได้พบพวกคุณ

ผมคงไม่ได้ซาบซึ้งในตัวพวกคุณ

ผมคงไม่สามารถห่อสิ่งที่ผมได้กลายเป็นไวในการอำลาครั้งหนึ่งได้

ทั้งโตะยังคงเจ็บ

ความเจ็บที่ต่างจากความเจ็บอื่นทั้งหมด

มันไม่ใช่ความเจ็บแห่งการรอคอย

มันคือความเจ็บแห่งการอำลา

ผมมองไปที่ Maggy

ผมมองไปที่ลูกสาวของเธอ

ผมมองไปที่หลานสาวของเธอ

และผมตระหนักว่าผมไม่ได้กำลังอำลาครอบครัวหนึ่ง

ผมกำลังอำลาเรื่องราวเรื่องหนึ่ง

ครอบครัว Wilkinson

ด้วยความยินดีครับ

ผมลุกขึ้นและเดินจากไป

เพราะผมไม่เคยทนน้ำตาของผู้หญิงได้

Ferdinando